

Vô Tà

Contents

Vô Tà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15

Vô Tà

Giới thiệu

Truyện Vô Tà, đối với những kẻ bất tử chúng ta, tình cảm có mãnh liệt ra sao, cũng đều sẽ tan biến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ta>

1. Chương 1

Cừu hận là thứ gì? Thân là thần thú—“Thực Tà”, cho tới bây giờ ta đều không suy nghĩ đến những vấn đề như vậy. Đối với những kẻ bất lão bất tử chúng ta, tình cảm có mãnh liệt ra sao, cũng đều sẽ tan biến theo thời gian. Cho đến khi, cái người gọi là “Dịch Quý Sư” Tác Thanh Linh ở trong rừng cây rơi đầy những bông hoa râm bụt, hướng về ta hô: “Bất luận thương hải tang điền, cùng trời cuối đất, có một ngày, ta nhất định sẽ giết ngươi!” ..... Khoảnh khắc đó, nàng ôm lấy thi hài “Dịch Quý” đã chết của mình, máu tươi nhuộm lên y phục của nàng, tóc của nàng, lộ ra con người trần ngập nước mắt, có loại xinh đẹp suy sụp yêu diễm, tựa như những đóa râm bụt thấm sương sớm trong rừng.

Kỳ thực, ta chưa từng nói những lời nảy sinh ra một chút cảm xúc nào với nàng, thậm chí ta còn không nhớ nổi nguyên nhân nàng nói những lời đó..... Năm tháng dài đằng đẵng trôi qua, ta gần như đã quên mất bộ dáng của nàng, quên đi ánh mắt cực kỳ bi thương mà hận ta thấu xương kia của nàng.....

2. Chương 2

Hơn một ngàn ba trăm năm sau, lúc nàng bắt lấy cổ tay ta thì ta thậm chí còn mỉm cười hỏi nàng là ai. Khi nàng lạnh lùng nói cho ta biết đáp án thì ta không khỏi kinh ngạc năm tháng ngàn năm kia lại không có chút nào mài mòn đi mối hận thù của nàng, ngược lại càng thêm khắc sâu.

Ta nhớ được khi đó nàng khoái hoạt, hơi đắc ý nói: “Hóa thành hình người ta cũng vẫn sẽ nhận ra người! Hiện giờ không giống ngày xưa, ta xem người chạy thể nào!”

Quả thực, hiện giờ không giống ngày xưa, nơi này được vinh dự là thời đại văn minh cùng phát triển nhất, ta không thể sẵn yên ma làm thức ăn, về cơ bản là không có bất kỳ sức mạnh nào có thể phản kháng nàng.

Nàng hừ cười, dùng thần tỏa “Phước Thiên” trói chặt ta, ta gần như có chút khờ dại hỏi nàng: “Tiểu cô nương, ta đã làm chuyện gì khiến người oán hận sao?” Nàng trừng lớn đôi mắt xinh đẹp của mình, dùng một loại ánh mắt khó nói lên lời nhìn ta, sau đó, hung hăng quăng cho ta một cái tát.

Ta nghĩ nàng sẽ không trả lời ta, ta đành phải tự thân vận động, nơi này rõ ràng là thế kỷ 21, mà nàng lại vẫn giống như đang ở thời cổ đại, cố gắng nhớ lại. Đại khái ta đã lớn như vậy rồi, lần đầu tiên tận lực nhớ lại thứ gì đó.

Mãi đến khi đói khát dần dần khiến thân thể ta mất đi sức lực, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, ta đột nhiên nghĩ ra. Ta không khỏi nở nụ cười, thì ra, ở mảnh rừng rậm đầy hoa râm bụt ấy, ta đã ăn một con “Dịch Quỷ” của nàng. Nói thực ra, ta thật sự không cho rằng chuyện này có gì ghê gớm. “Dịch Quỷ” là yêu ma bị nhóm phương sĩ thuần phục, mà ta—“Thực Tà”—dựa vào việc săn yêu ma làm thức ăn để có thể sinh tồn. Dù sao cũng phải nói, đây không phải lỗi của ta, lúc ấy ta quá đói, đói bụng đến nỗi không phân biệt được yêu ma, hay là “Dịch Quỷ” đã bị người thuần phục. Chỉ trách nàng vì sao ngay lúc ta đói đến váng đầu, lại dẫn theo một con “Dịch Quỷ” không nhốt vào trong Phong Cự, lại chạy đến rừng cây của ta. Người muốn ăn cơm, yêu ma muốn ăn thịt người, thần thú lại muốn ăn yêu ma—đây là chuyện không có biện pháp.

Vì thế, ta đem những ý nghĩ này, mang theo một loại hồ hững vô vị, nói cho nàng. Ta còn cười bỏ thêm một câu: “Cho dù lặp lại lần nữa, ta vẫn sẽ không chút do dự cắn xương cốt của nó.”

Nghe xong lời của ta, trên mặt nàng vốn phần nộ đột nhiên trở nên không có một tia buồn vui, chỉ yên lặng rút ra một thanh chủy thủ, để ở trên cổ họng của ta.

Điều này làm cho ta có chút kinh ngạc, ta ăn thịt “Dịch Quỷ” quyết không phải chỉ có một con. Ở nơi thái bình thịnh thế hiếm thấy yêu ma, ta thậm chí cố ý công kích những phương sĩ điều khiển yêu ma—“Dịch Quỷ Sư”, bức bách bọn họ triệu hồi “Dịch Quỷ”, sau đó làm thịt chúng nó. Những “Dịch Quỷ Sư” này luôn lẳng lặng nhìn ta ăn thịt “Dịch Quỷ” của bọn họ, cái loại bình tĩnh cùng không sao cả này, thậm chí còn mang theo tôn sùng đối với ta, thật giống như là đang nói với ta “Chúc ngài ăn ngon miệng” vậy. Ta cũng biết nguyên nhân trong đó, thứ nhất bởi vì ta là thần thú “Thực Tà”. Số mệnh của “Dịch Quỷ Sư” là hàng yêu trừ ma, ta lại lấy yêu ma làm thức ăn, trên một ý nghĩa nào đó, ta được xem như là thần giữ nhà của bọn họ. Thứ hai, từ xưa đến nay, “Dịch Quỷ Sư” trong phương sĩ đều nổi tiếng vô tình. Đại khái là bởi vì phải hoàn mỹ mà khống chế yêu ma, không thể đối với “Dịch Quỷ” của mình có một chút tình cảm được! Đối với bọn họ mà nói, “Dịch Quỷ” chỉ là một công cụ mà thôi. Có mới nói cũ, được chim quên nả, đừng cá quên nơm, mất mấy con “Dịch Quỷ” cũng không phải là chuyện gì quá to lớn. Có khi ngẫm lại, nói không chừng bọn họ còn coi ta trở thành thứ giải quyết những “Dịch Quỷ” vô dụng ấy chứ!

Nàng đặt dao trên cổ họng ta, đã đâm vào máu thịt của ta. Ta cũng không e sợ cái chết, sinh tồn đối với ta mà nói, bất quá chỉ là nghĩ hết biện pháp đi tìm yêu ma để ăn mà thôi. Nhưng ta vẫn có lòng tốt nhắc nhở nàng: Ta là thần thú, giết chết ta sẽ bị trời phạt. Nói cách khác, giết ta, nàng cũng phải chết. Nàng khinh

thường cười cười nói: “Người cho rằng ta sợ chết à! Nói cho người biết, ta đã sớm chán sống rồi!” Ta nghĩ cũng phải, hiện giờ ta có thể gặp nàng sau hơn một ngàn ba trăm năm, chứng minh nàng không phải một “Dịch Quỷ Sư” bình thường. Trong toàn bộ phương sĩ, cũng chỉ có hai nhà phương sĩ Âm, Dương là có thể đạt được trường sinh. Nói như vậy, nàng hẳn là “Dịch Quỷ Sư” cao nhất, nhưng mà, đã cao nhất, thì tại sao lại có tình cảm quyết liệt như vậy? Không phải “Dịch Quỷ Sư” càng mạnh thì sẽ càng không có tình cảm, lãnh mạc như băng sao? ..... Ta không khỏi kỳ quái tại sao bản thân trước khi chết, còn có tâm tư đi nghỉ hoặc.....

Ngay lúc chủ thủ nàng sắp đâm thì có người bắt lấy tay nàng. Ta cảm giác được yêu khí, khiến ta thấy đói khát liên hồi. Đó là một tiểu nam hài xinh đẹp, nhưng ta chỉ nghe cũng biết, nó là một con Cửu Vĩ Yêu Hồ. Nó nắm chặt tay nàng nói: “Chúa thượng, không thể, giết thần là cấm kỵ của phương sĩ đó!” Nàng lại không có chút ý tứ buông tha nào: “Lui ra, Tiểu Cửu! Bất kể thế nào, ta nhất định phải báo thù cho Lư!” Lư? Thì ra “Dịch Quỷ” bị ta làm thịt kia tên gọi là Lư. Nam hài kia vẫn giữ chặt tay nàng như cũ: “Ngài có thể không thương tiếc tính mạng của mình, vậy còn chúng ta thì phải làm sao đây?” Ta nhìn hai người bọn họ, nhớ tới chỉ cần “Dịch Quỷ Sư” chết, thì toàn bộ “Dịch Quỷ” của hắn cũng sẽ chết. Ta không khỏi muốn thương lượng với nàng một chút, có thể trước khi giết ta để cho ta làm thịt “Dịch Quỷ” của nàng được không, dù sao chúng nó cũng không sống lâu, ta muốn được ăn no rồi mới chết. Thế nhưng, tay nắm chủ thủ của nàng nói lỏng rồi rơi ra, yên lặng cúi đầu: “Thực xin lỗi..... ta không có quyền khiến các người tuần táng vì ta.....” Nàng quay đầu trừng mắt liếc ta một cái, rời đi. Nam hài kia nhìn ta, cười cười với ta, rồi cũng đi theo nàng rời khỏi. Ta lúc ấy chỉ có một ý nghĩ: Nó thoát nhìn ăn thật ngon.....

3. Chương 3

Từ ngày ta sinh ra đã hiểu được, “Cơn đói” đối với “Thực Tà” chúng ta là chuyện đáng sợ cỡ nào. Đó không chỉ là khát vọng của thân thể, thậm chí cả trái tim và linh hồn cũng đang cầu xin. Là cái loại thống khổ, cần nuốt lý trí, khống chế thân thể..... Có đôi khi, ta sẽ nghĩ, chẳng lẽ “Thực Tà” là thần thú chỉ vì lấp đầy bụng mà tồn tại? Nhưng, đói khát sẽ ngăn trở ta suy nghĩ tiếp, sau đó, thay thế ta suy nghĩ, hành động. Chống lại, chỉ tăng thêm thống khổ mà thôi. Như vậy cứ thuận theo bản năng của chính mình mà sống..... còn thoải mái hơn.

Khi ý thức của ta đã không còn giữ được sự tỉnh táo thì ta mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện.....

“..... Nhìn dáng vẻ của hắn, có vẻ rất thống khổ.”

“Hừ! Xứng đáng..... đúng rồi, ta để hắn chết đói không phải rất tốt sao, cũng không lo bị trời phạt.”

“Chúa thượng, ngoài miệng ngài nói như vậy, nhưng trên mặt lại có biểu tình gì vậy? Thông cảm?”

“Nói bậy, đây là cười trên nỗi khổ của người khác gia tăng sự hung ác!”

“.....”

“Tiểu Cửu, người cười cái gì?”

“Không có gì. Kỳ thật, nếu chúa thượng không muốn để hắn chết một cách thống khổ như vậy thì còn có những biện pháp khác.”

“Vậy à? Biện pháp gì?”

“À..... ta nghe nói, thần thú “Thực Tà” một khi kết hợp với nhân loại, sẽ biến thành dã thú bình thường, mà giết dã thú bình thường sẽ không bị trời phạt, không bằng.....”

“ ‘Kết hợp’?! Làm sao có thể?”

.....

Âm thanh bắt đầu trở nên xa xôi, ta không biết là ý thức của ta chìm xuống hay là kẻ nói chuyện thực sự đi xa..... Ở trong bóng tối an bình ấy, suy nghĩ của ta đột nhiên dao động.....

“Kết hợp”?

Bao lâu? Là bao lâu của trước kia? Mơ hồ còn nhớ hồng sa phiêu dật, tóc đen nhu ý, chẳng lâu sau, nhẹ nắm cổ tay của ta, dùng giọng nói trong suốt linh động gọi: “Thần.”

Hình ảnh lưu lại trong đầu, là giọt lệ long lanh trong suốt chảy xuống trong chớp mắt.....

“Dẫn ta đi.....” Giọng nói đó đau khổ quẩn quanh.

“..... Trả lời ta đi, Thần.....”

Bàn tay nắm lấy cổ tay ta dần dần buông ra. “Từ đầu đến cuối..... Chàng đều chưa từng yêu ta sao.....”

Cười, cực kỳ bi thương..... vì cái gì mà trái tim ta lại không có một chút cảm xúc?

Màu hồng lay động, tâm tân nương như tro tàn.....

“Thần.....” Ngoảnh lại, hồng sa biến đổi: “.....Đời đời kiếp kiếp, ta đều nguyện làm tân nương của chàng.....”

Trâm cài tóc đâm vào cổ họng, máu đỏ lẫn vào trong giá y, mỹ lệ khiến người ta than thở..... hoa tàn, sinh mệnh mất đi, lại không cách nào khiến nội tâm ta kích lên một ngọn sóng..... Ta dùng hai nghìn năm, học cách mỉm cười giống nhân loại. Khóc? Phải cần hai nghìn năm nữa ư? Như vậy..... “yêu” thì sao?

.....

Đói khát, đói khát, đói khát..... Trói buộc linh hồn ta như thế..... Ký ức như phá vỡ tấm kính, dần dần, chỉ còn một màu tối đen.....

.....

4. Chương 4

Chất lỏng ấm áp mà ngọt lành chậm rãi chảy vào cổ họng của ta, cái loại ấm áp này nháy mắt tràn ra khắp toàn thân. Ta mở to mắt, tiểu nam hài kia đang cắt cổ tay mình, trong máu hòa lẫn yêu lực, cái loại mùi vị đã lâu không gặp này, khiến cơ thể của ta như được giải thoát.

“Người tỉnh rồi?” Nó thu tay về, lẳng lặng liếm lấy miệng vết thương của mình, rồi đột nhiên lại nở nụ cười, “Người nhìn ta như vậy, làm cho ta có cảm giác mình rất giống một cái bánh bao thịt đó.”

Không giống à, với ta mà nói, không có sự khác nhau.

“Người có thể ăn ta.” Lời nói khẳng khái của nó khiến cho ta có chút khó hiểu, nhưng ta không có tâm tư đi truy cứu. Nó lại tiếp tục nói, “Nhưng không phải hiện tại.”

Nó vươn tay cởi bỏ xiềng xích trói buộc ta, “Người không được cắn ta nha.”

Ta không đáp ứng, nhưng nó cũng không đòi đáp án. Nó thu hồi xiềng xích, nhìn ta, trong ánh mắt có một tia sợ hãi, “Ta là tới thả người đi.”

Ta nghiêng đầu, không nhìn nó, miễn cho bản thân thật sự không khống chế nổi đi cắn nó.

Nó lại vẫn liếc nhìn chằm chằm ta như cũ, “Người không hỏi ta vì sao à?”

Vì sao ta phải hỏi đây? Từ trước đến giờ, trong sinh mệnh của ta đều không cần phải biết nguyên nhân hay đáp án gì.....

Nó thở dài, “Chúng tộc bất đồng, giao tiếp đúng là có chướng ngại mà!” Nó đứng lên, đi tới một bên, “Đi theo ta.”

Đi theo nó xuyên qua phòng khách, cái người gọi là “Dịch Quỷ Sư” Tác Thanh Linh kia đang ngủ ở trên ghế salon. Gối đầu trên đầu gối của một nữ yêu. Hoa Yêu xinh đẹp, là một trong những “Dịch Quỷ” của nàng đi. Hoa Yêu dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái ở trên môi, mỉm cười, ý bảo chúng ta im lặng. Trong không khí tràn ngập một loại mùi hoa làm cho người ta mê say, là yêu lực có thể khiến con người ngủ mê man, ngàn năm trước, đại khái vẫn được dùng để bắt những người đi đường lui tới đi..... Nhưng mà, “Dịch Quỷ” của nàng có thể tự do ra vào Phong Cự như vậy sao?

“Cảm ơn, Đường Lê tỷ tỷ.” Cửu Vĩ Hồ kia cười, mở cửa.

Hoa Yêu nở nụ cười quyến rũ, khuynh quốc khuynh thành, sắc thái thanh tú.

Lúc nghĩ như vậy, ta ý thức được mình đã đuối đến bất tỉnh rồi, ta không biết còn có thể cầm cự được bao lâu, không chế bản thân không cắn nuốt tất cả những yêu ma đang ở xung quanh ta đây.....

“Hiện giờ mới là trọng điểm.....” Cửu Vĩ Hồ mở miệng nói, “Vì phòng ngừa người chạy trốn, chúa thượng đã thiết hạ kết giới ảo cảnh ở chung quanh, người phải cẩn thận theo sát ta nha.”

Trước mắt là một dãy núi cao trùng điệp, dòng suối thác nước, không phải cảnh sắc mà thành phố này nên có. Huyền thuật thật đẹp, nồng hậu yêu khí đã lâu không thấy.

“Biết vì sao chúa thượng không thể không giết người không?” Nó đi trên sơn đạo, thông thả mở miệng.

Câu hỏi kỳ lạ, “Ta ăn một con Dịch Quỷ của nàng.” Hiện giờ ngẫm lại, ta vẫn cảm thấy nàng thật sự rất chuyện bé xé ra to.

“Một nửa.” Nó cười, giống như đứa trẻ trong sáng ngây thơ bình thường. Tươi cười như vậy, ta không học được. Yêu ma mà có tâm huyết: sẽ biết cười, biết khóc, sẽ khoái hoạt, thương tâm, sẽ yêu, sẽ hận. Mà thần thú thì khác, từ lúc khai thiên lập địa tới nay, tâm của chúng ta chưa từng vì bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì mà rung động. Mới trước đây, ta thậm chí hi vọng mình là yêu ma, có lẽ như vậy, ta sẽ trôi qua hạnh phúc nhiều lắm — tuy rằng ta cũng chưa từng hiểu được ý nghĩa của hạnh phúc chân chính.

“Người người ăn thịt, không chỉ là ‘Dịch Quỷ’ của chúa thượng.” Trong giọng nói của nó có loại buồn bã than thở. “Có điều, ta nghĩ, cho dù ta nói hết tất cả cho người biết, người cũng sẽ không hiểu rõ được — chỉ có loài người mới có tâm tình này.....”

Ta đương nhiên sẽ không hiểu được. Chỉ là, ta cũng không suy nghĩ cẩn thận.

“Người tên là gì?” Nó cười thay đổi đề tài.

Ta nhìn nó, không rõ dụng ý của nó.

Nó vẫn cười, “Ta dù sao cũng phải biết được người ăn ta là ai chứ.”

“..... Thần..... gì gì đó, không nhớ rõ lắm.” Xác thực, năm tháng trăm ngàn năm trôi qua, không ai gọi tên, không nhớ rõ cũng là chuyện đương nhiên.

“Thần?” Nó vui vẻ đi đến, “Vậy gọi là Thần ca ca. Ta tên Tiểu Cửu, rất rõ ràng ha!”

Là Cửu Vĩ Hồ, cho nên tên là Tiểu Cửu. Quả thực rất rõ ràng.

“Tên đều là chúa thượng đặt, ngài luôn không có tài tình gì.” Nó cười, “Tất cả mọi người đều như vậy, là cái gì thì gọi là cái đó — ‘Đường Lê’ tỷ tỷ chính là Hoa Yêu của cây hoa đường lê, ‘Tất Phương’ ca ca chính là yêu tước Tất Phương..... Kỳ thật, đặt như vậy rất không có kỹ thuật! Trên thế giới vẫn còn có rất nhiều những Cửu Vĩ Hồ, cây đường lê cùng Tất Phương khác mà!”

Nghe nó nói như vậy, ta càng đuối bụng. Nếu hiện tại có thật nhiều Cửu Vĩ Hồ, cây đường lê cùng Tất Phương, thì tốt biết bao.

Đột nhiên lúc đó, cảnh sắc trước mặt thay đổi. Vốn là sơn đạo biến thành một cánh đồng cỏ xanh, một nữ tử thân mặc đồ trắng đứng giữa đồng cỏ, thổi tiêu.

Tiểu Cửu lặng đi một chút, lập tức cười nói: “Trần định trần định, kết giới ảo cảnh là dựa theo tâm tình của chúa thượng mà biến hóa, đây không phải là thật.....” Nó thần nhiên cất bước, trực xuyên qua thân thể nàng kia.

Kết giới dựa theo tâm tình của thi thuật giả mà biến hóa? Cũng từng được chứng kiến. Ta đuối kịp bước chân của nó. Cách làm phép không quá cần kỹ thuật, loại kết giới này tuy rằng biến đổi thất thường, có thể mê hoặc địch nhân, nhưng lại dễ dàng để cho người khác thăm dò được nội tâm của mình..... Nữ tử vừa rồi, hẳn là người quen của thi thuật giả đi.....

“Thần ca ca, đi nhanh một chút.” Nó vươn tay nhẹ nắm cổ tay của ta.

Trong nháy mắt, một loại quen thuộc đã lâu truyền đến từ tay của nó. Đã bao lâu? Được gọi như vậy, nắm như vậy ..... Thật cô quạnh, mấy ngàn năm qua..... Ta cho là mình đã chết lạng rồi.....

..... Đau quá, gặm nhấm toàn thân, cảm giác đói khát này. Ta bỏ tay của nó ra, không được, cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ không khống chế nổi. Đừng dựa gần quá..... Xa một chút, xa một chút nữa... Để cho ta không còn cảm thấy được mùi thức ăn trên người người.....

“Thần ca ca!” Nó vươn tay.

Vì sao ta chạy đi? Ta đang làm cái gì?..... Khi ta ý thức được, ta đã chạy vào trong một rừng cây, yêu khí của Cửu Vĩ Hồ, đã hoàn toàn biến mất. Ta nhìn nhìn bốn phía, hiểu được bằng sức mạnh của mình thì sẽ không đi ra khỏi kết giới này. Thiệt là, ta không ăn nó, không phải là vì để nó mang ta ra khỏi kết giới sao? Hiện tại bỏ rơi nó rồi, thì phải làm thế nào mới được? ..... Đói quá..... Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên nói chuyện với thức ăn lâu như vậy? Thật sự là cảm giác kỳ quái mà..... Nếu như, ta không phải là “Thực Tà” .....
.....

Khi chính ta có cảm giác không hiểu ra sao cả, cách đó không xa truyền đến tiếng khóc non nớt. Không có yêu khí, là ai? Ai ở nơi này.....

Bông tuyết màu trắng bay lả tả rơi xuống, lại không có chút cảm giác rét lạnh nào, huyền thuật sao? Đúng vậy, nơi này là kết giới ảo cảnh mà.

“Ồ.....” Tiếng khóc gần ở bên tai. Một tiểu cô nương năm sáu tuổi dựa lưng vào đại thụ, khóc lóc. Trên người nó rơi đầy tuyết, đã ở nơi này rất lâu rồi sao? Chuông vàng trên cổ tay nó vì thân thể run rẩy mà nhẹ rung, phát ra thanh âm dễ nghe. Không chỉ có như thế, trên búi tóc nó, trên vòng đeo cũng treo chuông vàng. Quần áo trên người nó, là triều đại nào đây? Nhớ không rõ.....

Ta đứng ở trước mặt nó, không tùy tiện tới gần từng bước. Bộ dáng của nó, giống như đã gặp nhau ở nơi nào, treo đầy chuông vàng như vậy.....

“Nương..... Ta muốn nương.....” Nó khóc, nức nở nói, “.....Linh Nhi muốn nương.....”

Tuyệt thật lớn..... Hẳn là rất lạnh, lúc ấy ngày đó..... Nó chắc là đã khóc rất lâu rồi đi, người nhà của nó đâu? Vì sao không ai đến tìm nó?

Tự thân khó bảo toàn. Ta nói với mình, đây chẳng qua là huyền thuật mà thôi..... Ta vừa mới chuyển thân, ở trước mặt ta chính là một đám sỏi lớn. Ta không khỏi quay đầu lại nhìn cô bé kia, nó mở to hai mắt, kính sợ đến mức khóc không ra tiếng.

Bầy sỏi xuyên qua cơ thể của ta, từng bước tiến về phía cô bé kia ..... Ta chỉ có thể lẳng lặng nhìn, ta đột nhiên ý thức được, nếu đây là một bộ phận kết giới ảo cảnh, như vậy, có lẽ đây là trí nhớ chân thật tồn tại ở trong lòng thi thuật giả.....

“Nương.....” Cô bé khóc lóc, co rúm về phía sau.

Đang lúc bầy sỏi vừa muốn tấn công thì một con Thiên Khuyến tung người nhảy đến, bức lui bầy sỏi vài bước. Yêu thú Thiên Khuyến..... Là vật mang đến điềm xấu chiến tranh cùng giết chóc, yêu ma hung bạo..... Vì sao lại cứu cô bé này?

“Lư!”

Lư? Là con yêu thú ta đã ăn thịt kia? Là “Dịch Quỷ” của “Dịch Quỷ Sư” Thanh Linh? Là nó sao?

Bầy sỏi lui bước trước mặt cường địch, Thiên Khuyến thu hồi sát ý dữ tợn, đi tới bên người cô bé.

“Lư!” Cô bé ôm cổ nó, khóc lớn lên.

“Chúa thượng.” Thiên Khuyển mở miệng, ôn nhu trong giọng nói làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, “Không có việc gì, chúa thượng. Trở về đi.”

Cô bé ôm nó, nức nở, “Không muốn..... Không muốn đi về. Cha mất, nương cũng mất..... Tất cả mọi người đều không cần Linh Nhi.....”

“Chúa thượng.....” Trong giọng nói của Thiên Khuyển có chút bất đắc dĩ, “Bất luận như thế nào, ngài đều phải đi về.”

Cô bé vẫn khóc, “Ta muốn nương.....”

Thiên Khuyển nhẹ cọ vào cô bé, “Chúa thượng, phu nhân đã chết rồi..... Sẽ không trở về nữa.....”

“Ta muốn nương! Ta muốn nương!” Cô bé kêu gào. “Ta không muốn nương chết.....” Đột nhiên tiếng khóc của nó dừng lại, nó nhìn vào tay phải của mình, mặt trên nhuộm đầy máu tươi đỏ thẫm. “Lư, người bị thương sao?” Cô bé thân thiết nói.

“À.....” Thiên Khuyển liếm liếm miệng vết thương của mình, “Lúc gãy khỏi xiềng xích thì bị thương. Chúa thượng không cần lo lắng, rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

“Gia gia lại khóa người vào sao?” Trong con ngươi của cô bé hàm chứa nước mắt trong suốt.

“Ừ, bởi vì chúa thượng vẫn không thể tự do không chế ‘Dịch Quỷ’, cho nên đem ta khóa lại thì tốt hơn.” Thiên Khuyển lạnh nhạt nói.

“Nói loạn!” Cô bé lại một lần nữa ôm lấy Thiên Khuyển, “Lư mới không phải là ‘Dịch Quỷ’.....”

“Chúa thượng, trở về đi.” Thiên Khuyển nhẹ giọng khuyên giải an ủi.

“Ta sợ hãi..... Gia gia, đại bá, cô cô..... Đều thật đáng sợ..... Cô bé run rẩy, “Đều nói Linh Nhi không tốt..... Hiện tại ngay cả nương cũng mất.....”

“Chúa thượng, ngài còn có ta mà. Bất kể như thế nào, ta đều sẽ bảo hộ chúa thượng, cho nên, không cần sợ hãi, theo ta trở về đi.”

Cô bé nhìn nó, hồi lâu, gật gật đầu, “Ừ.”

Trong nháy mắt trên người Thiên Khuyển tỏa ra hào quang, hào quang biến mất thì nó đã biến thành một thiếu niên chừng mười tuổi. Nó vươn tay, ôm lấy cô bé, đi ra bên ngoài rừng, tuyết rơi càng lớn, “Chúa thượng, ngài lạnh không?” Nó mở miệng hỏi.

Cô bé ôm nó, gối đầu lên vai nó, “Không biết..... Có Lư ở đây mà.....” Cô bé cười, lệ nơi khóe mắt, lóe lên ánh sáng.

Nhìn thấy bọn họ, ta đột nhiên nhớ lại lời nói của Cửu Vĩ Hồ. —— Người người ăn thịt, không chỉ là “Dịch Quỷ” của chúa thượng——

5. Chương 5

Rừng cây, giống như vừa được hồi sinh, mọc ra đóa hoa râm bụt xinh đẹp. Cảnh trí như vậy, như từng thân quen. Nơi đây..... chính là nơi cư trú của ta, mấy ngàn năm trước, rừng cây thuộc về thần thú “Thực Tà”.....

“Người muốn ăn thì ăn ta đi!” Giọng nói quen thuộc, là “Dịch Quỷ Sư” tên là Thanh Linh kia..... Nàng dùng thân thể che chở cho “Dịch Quỷ” của mình, kiên quyết dứt khoát. Ở trước mặt nàng..... là “ta” sao? Cởi bỏ bề ngoài nhân loại, chính là dung nhan của thần thú “Thực Tà”.....

Trong rừng cây, khắp nơi đều là yêu ma bị thương, máu cùng hoa râm bụt giao thoa vào nhau, mùi hoa hòa với vị mặn.

Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, hơn một ngàn ba trăm năm trước, nàng đi vào rừng cây nơi ta ở, cơn đói khát của ta, đã chủ động công kích nàng. Tình thế cấp bách, nàng triệu hồi “Dịch Quỷ” của mình chống cự lại ta, nhưng, yêu ma như vậy sao có thể là đối thủ của thần thú.....

Lúc ấy ta không chút để ý tới nàng, đương nhiên rồi, ta đã đói đến sắp mất cả tri giác mà. Ta cần xé một con yêu ma, chính bản thân ta cũng khó mà tin được, khi đó mình lại dữ tợn và xấu xí như vậy, cái loại điên cuồng này, cũng không khác với lúc yêu ma ăn thịt người là bao.

“Chiêu hồi Dịch Quỷ!” Nàng vừa dứt lời, yêu ma trong miệng ta liền biến thành một quả chuông vàng. Ta mất lý trí lập tức lao về phía nàng.

Có người chắn trước mặt nàng, ta nhìn chính mình không chút do dự cắn xuống, có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm xương vai vỡ vụn.

“Lư!” Nước mắt nàng thoáng chốc tràn mi.

Khoảnh khắc nam tử kia huyền hóa, biến trở về dáng vẻ yêu thú nguyên sơ. Thiên Khuyển, một loài cường đại nhất trong yêu ma.

“Chúa thượng, đi mau!” Nó dùng hết khí lực cản trả lại ta, ngăn cản ta tiếp tục công kích chủ nhân của nó.

Ta theo bản năng nâng cổ tay của mình lên, mặt trên, lờ mờ có dấu răng của Thiên Khuyển. Vì sao, ta của hôm nay, có thể quên hết tất cả những chuyện này?

“Lư—“ Thanh Linh khóc gọi, “Dừng tay! Ta van cầu người, hấn không phải yêu ma hại người, mà là ‘Dịch quỷ’ của ta! Cho dù là thần cũng không thể lạm sát kẻ vô tội! Buông tha hấn đi! Ta cầu xin người!” Thanh âm của nàng, tuyệt vọng mà thống khổ.

Ta không hiểu, ta không hiểu, ta không hiểu..... Cho dù qua bao lâu cũng sẽ không hiểu. Đây chẳng qua là một con “Dịch quỷ” mà thôi..... Thần thì thế nào? Ăn chính là ăn, thần thú muốn ăn yêu ma, là chuyện không có biện pháp!

“Dừng tay đi—“ Nàng gào to, bắt lực nhìn ra cắn xé “Dịch Quỷ” của mình, nàng không có sức mạnh có thể chống lại ta, cũng không dám triệu hoán “Dịch Quỷ” khác. Khi đó nàng, nhất định là vô cùng vô cùng mâu thuẫn..... Nàng có thể gọi Lư trở về, nhưng ta sẽ tiếp tục công kích nàng, đến khi bức nàng lại triệu hoán chúng nó ra. Chính là, nếu như nàng hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng không triệu hồi “Dịch Quỷ”, nếu như nàng bị ta giết chết, thì toàn bộ “Dịch Quỷ” của nàng cũng sẽ vì cái chết của nàng mà bỏ mạng..... Nàng không có lựa chọn, chỉ có thể kêu gào, tuyệt vọng, trơ mắt nhìn ta từng chút từng chút một ăn sạch con Thiên Khuyển màu đen kia của nàng.....

Nàng ôm thi hài “Dịch Quỷ” đã chết của mình, hướng về ta hô: “Bất luận thương hải tang điền, cùng trời cuối đất, có một ngày, ta nhất định sẽ giết người!”

Ta khi đó, nhất định cho rằng sẽ không có một ngày như vậy..... loài người, thì làm sao có được sức mạnh có thể giết được thần chứ? Cho dù hợp lực toàn bộ “Dịch Quỷ” của nàng lại, cũng sẽ không gây thương tổn tới ta một chút nào..... Nhưng thật châm chọc, hiện giờ ta, lại bị vây khốn ở trong kết giới ảo cảnh của nàng, nhìn hình ảnh cường đại của mình trước đây.....

Đói khát, đói khát, đói khát,..... Lại bắt đầu.....

Nàng vẫn khóc như cũ, ở trong rừng cây rụng đầy hoa râm bụi. Ôm thật chặt thi hài của Lư, “Lư, người đã nói sẽ bảo hộ ta, sẽ không giống như cha mẹ bỏ lại ta, sẽ không giống gia gia bọn họ vì chán ghét mà vứt bỏ ta..... Người sẽ mãi ở bên cạnh ta..... Lư.....” Nàng khóc, cực kỳ bi thương.

6. Chương 6

“Thần ca ca, rốt cuộc tìm được người rồi!” Giọng nói của Tiểu Cửu, hớn hở mà vui mừng.

“Ta quả nhiên vẫn không hiểu được..... cho dù đã biết nhân duyên của hết thảy.....” Ta không quay đầu lại, chỉ nhìn vào ảo ảnh chậm rãi tản đi kia, thấp giọng nói: “Tại sao lại đau lòng? Tại sao phải khóc? Tại sao không thể không giết ta? Quả nhiên..... thần không có loại tâm tình này.....”

Tiểu Cửu im lặng, nó đi đến bên cạnh ta, nhìn ảo cảnh lơ mờ kia.

Ta phát hiện, trong ánh mắt nhìn ảo cảnh của nó tồn tại một thứ giống hệt bị thương. “.....Thân là ‘Dịch Quỷ’ của nàng, người hẳn là rất oán hận ta?” Ta không biết vì sao mình lại hỏi như vậy.

“Không.” Tiểu Cửu trả lời ngắn gọn mà rõ ràng, nó quay đầu nhìn ta, “Ta cảm thấy người thực đáng thương.....”

Đáng thương? Ta vẫn luôn cho rằng những người vô cớ bị ta thương tổn mới được gọi là “đáng thương”, vì sao nó lại cảm thấy ta đáng thương? Ý nghĩa “đáng thương” của loài người rốt cuộc là chỉ cái gì?

Tiểu Cửu thở dài, “Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Sống chỉ là vì tồn tại. Vạn vật trên thế gian đều không thể nhiều kỳ tâm, không sâu không lo, không động thất tình. Tuy bất lão bất tử, nhưng như vậy không phải rất đáng thương sao?..... Căn bản, ngay cả yêu ma cũng không bằng.”

Kỳ quái, bị nói như vậy, trong lòng lại không có chút phập phồng nào. Trái tim của thần, rốt cuộc là cái gì?

“Thần ca ca.....” Tiểu Cửu vươn tay, khẽ vuốt lên gương mặt của ta, nó cười. “Chính bởi vì như vậy, tất thảy những gì người làm đều không xuất phát từ chân tâm của người. Còn hơn những yêu ma cố ý đi thương tổn người khác như chúng ta, tốt hơn nhiều lắm..... Nếu chúa thượng có thể khoan dung chúng ta, nhất định cũng có thể tha thứ cho người. Cho nên, ta sẽ không để người chết, sẽ không để chúa thượng vì giết người mà hối hận.....”

Tha thứ cho ta? Có thể ư? Hơn một ngàn ba trăm năm..... Có điều, không sao, ta cũng không cần tha thứ. Cho dù làm tất thảy đều không xuất phát từ chân tâm, làm chính là làm, hơn nữa, lúc ta ăn yêu ma, đến bây giờ đều không nghĩ tới chuyện sau này.

“Á.....” Tiểu Cửu đột nhiên thay đổi đề tài, “Người đói bụng không? Nếu không cầm cự được, thì có thể ăn một chút trước.....”

Sợ hãi trong giọng nói của nó khiến cho ta có một loại cảm giác thực kỳ quái, ta không tự chủ được nở nụ cười.

“Lời ta nói rất buồn cười à?” Nó chớp tròng mắt, vẻ mặt khó hiểu, “.....”

“Không phải.” Tâm tình kỳ lạ, đó là một loại thoải mái ta chưa từng lĩnh hội qua, “Ta không đói bụng.....” Lần đầu tiên, nói dối.....

Nó cũng cười. “Đi thôi!” Nó nắm cổ tay của ta, nhẹ nhàng cất bước,

Ta nhìn bóng lưng của Tiểu Cửu, tiểu hài tử yếu ớt mà nhỏ bé như vậy, khiến ta quyết định muốn ăn, hẳn là không dễ dàng..... Đường như, không còn thèm ăn nữa rồi.....

7. Chương 7

Theo đại môn mở ra, tiếng người ồn ào truyền đến. Lóe ra ánh đèn, ô tô chạy nhanh qua đã nhắc nhở ta, đây đã không còn là kết giới ảo cảnh, mà là thế giới hiện thực nơi ta ở, so với kết giới ảo cảnh càng nguy hiểm càng khoa trương hơn.

“Hô, an toàn rồi!” Tiểu Cửu quay đầu lại nhìn thoáng qua khu nhà cao ốc kia, hai tay tạo thành chữ thập, “Xin lỗi, chúa thượng.” Nó lại nhìn nhìn đường cái phồn hoa trước mặt, “Ăn ở nơi này đường như không quá thuận tiện.” Nó lôi kéo tay của ta, xuyên qua đường cái, quẹo vào ngõ tắt nhỏ.

“Có thể rồi.” Nó cười, sau đó nhắm hai mắt lại.

Ngày đã sớm tối, ở trong kết giới ảo cảnh hoàn toàn không phát hiện. Trong hẻm nhỏ không có một bóng người, loại địa phương này, giống là bị người ta vứt bỏ. Vô luận bên ngoài có ồn ào náo động phồn hoa đến cỡ nào, nơi này thủy chung quanh quẽ thế lương. Mà ta, thường ở loại địa phương này bởi hồi không đi..... Chợt đột nhiên, ta bắt đầu hoài niệm rừng cây rơi đầy hoa râm bụt kia.....

“Còn chưa quyết định được ăn chỗ nào trước à?” Có lẽ thấy ta chậm chạp không động khẩu, Tiểu Cửu nhin không được hỏi.

Ta nhìn nó, không khỏi đưa tay nhéo nhéo mặt của nó, ấm áp mềm mại, cùng chính mình độc nhất vô nhị, này phải ăn như thế nào đây? Kỳ quái chính là, ngàn năm trước, ta chưa từng nghĩ như vậy.

Nó hoàn toàn nghi hoặc nhìn ta. Cái loại ánh mắt này, khiến cho dạ dày ta quặn đau. Thật sự, thật sự đói quá..... Tay của ta không tự giác run rẩy lên, thân thể bắt đầu dần dần không khống chế được..... Nhưng mà, ta không muốn ăn nó, một chút cũng không..... “Người, ăn không ngon lắm..... Hay là thôi đi.....” Ta mở miệng, cố gắng làm cho ý thức của mình thanh tỉnh.

“Lúc này rồi, còn kén chọn cái gì chứ!” Nó dường như tức giận, vì cái gì? “Người không ăn ta, thì làm sao có khí lực mà trốn hả? Bị chúa thượng đuổi theo thì làm sao bây giờ?”

Ta lần đầu tiên ở trước đói khát như vậy mà có thể kiên định được ý nghĩ của mình, “Không ăn chính là không ăn!” Ta nghe bản thân có chút bốc đồng, thanh âm thất thường, đột nhiên có cảm giác dưng khí xa lạ.

“Ế ——” Tiểu Cửu nhíu mày, “Người nhìn ta trắng trắng mềm mại, tinh tế trơn bóng, còn tẩm đến thơm ngào ngạt thế này, sao lại không hợp khẩu vị của người chứ?”

Đây là đang tranh luận cái gì? Ta thật sự có chút không rõ ràng rồi. Nhưng nếu như đã tranh luận, ta sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, “Tuyệt đối không ăn!”

Tiểu Cửu cắn chặt răng, “Không quản được nhiều như vậy! Vì chúa thượng, cho dù là nhồi vịt, cũng muốn khiến cho người ăn ta!”

Nhất định phải để cho ta ăn nó, đây là cái tâm tính gì? Yêu ma quả nhiên giống với con người, là không thể lý giải được.

Đột nhiên trong lúc đó, một loại lệ khí cường đại và quen thuộc từ bốn phương tám hướng đánh úp lại, mang theo một loại áp lực.

Tiểu Cửu mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy hắc ám thâm trầm trong hẻm nhỏ.

Không khí như đông lại, nặng nề khiến người ta ngạt thở. Sau đó, nháy mắt, một đạo ánh sáng nhanh chóng lao đến, sát qua thân thể Tiểu Cửu.

“A ——” Tiểu Cửu lập tức té xuống, máu chậm rãi chảy ra, thấm ướt mặt đất.

Là ai? Ta nhìn mọi nơi xung quanh, ánh sáng kia dừng ở một chỗ, sau đó thực thể dần dần hiện ra. Khí tức trong sạch và thần thánh..... —— là đồng tộc!

“Thực Tà?” Tiểu Cửu bưng miệng vết thương từ trên mặt đất đứng lên, “Thật là làm cho người ta kinh ngạc mà. Thế kỷ hai mươi mốt còn có nhiều ‘Thực Tà’ như vậy.....” Nó cười nói. Khiến cho ta khó hiểu chính là. Nụ cười của nó không có chút sợ hãi nào.

“Yêu ma..... Làm thịt..... Yêu ma.....” “Thực Tà” kia chậm rãi đến gần, thì thào nói. Ta biết, nó đã đói bụng đã lâu rồi. Nếu không, “Thực Tà” ở thời đại này quyết sẽ không dễ dàng thể hiện ra hình thái thần thú. Mà ánh mắt của nó, giọng điệu, hành động phương thức, lại như vậy quen thuộc..... Đó là biểu tượng cho đói khát của “Thực Tà”, là chứng minh việc đói khát đang chi phối thân thể cùng ý chí.....

“Rời đi, Tiểu Cửu!” Ta đưa tay đẩy Tiểu Cửu ra. Trong nháy mắt đó, động tác này gần như là tự động, khiến bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Thực Tà” kia không chút do dự tấn công lại đây, đập ta ra, hung hăng cắn Tiểu Cửu.

“Không cần trêu đùa.....” Tiểu Cửu lấy tay vụn bung miệng của nó ra, dùng một loại khẩu khí thoải mái nói, “Tuy rằng ta đang chuẩn bị để bị ăn, nhưng mà, có thể ăn ta quyết không phải người!” Tiểu Cửu biến thân trong khoảnh khắc, giờ này khắc này ta mới hiểu được, ta cho rằng nó là một đứa trẻ nhỏ bé và yếu ớt là hoàn toàn sai lầm. Hình dáng yêu thú của nó còn cường đại hơn so với tưởng tượng của ta, nó là cửu vĩ yêu hồ có ít nhất hai ngàn năm đạo hạnh.

Nhưng mà..... Yêu ma thủy chung vẫn là yêu ma, không có khả năng đối địch lại thần..... Không biết như thế nào, ta có một loại tâm tình kỳ quái: nếu ta không ăn nó, người khác cũng không được phép ăn! Vì cái gì? Tâm tình như vậy, cảm thụ kỳ lạ chưa bao giờ có..... Là..... “Hộ thực” sao? Ta cũng không phải động vật họ mèo.....

Máu Tiểu Cửu bắn ra, hơi thở đổ ăn hòa vào trong không khí khiến ta thất thần, ngay cả chính mình cũng bội phục bản thân còn có thể lấy ý chí của “Ta” đứng ở chỗ này.....

“Không cho phép ăn! Bất luận người là ai, không cho phép ăn nó!” Trong thanh âm của ta lần đầu tiên có tình cảm mãnh liệt, mang theo sắc điệu mệnh lệnh.

“Tịch Thần?” Công kích của “Thực Tà” bỗng nhiên ngừng lại, “..... Người..... Tịch Thần.....”

Tịch Thần? Tên của ta sao? Mấy ngàn năm, chưa từng được gọi tên, gần như sắp biến mất ở trong trí nhớ của ta.....

Nhưng mà “Thực Tà” kia mới dừng lại công kích lại bắt đầu tiếp tục, ý chí thanh tỉnh ngăn ngừa lại một lần nữa bị đói khát cắn nuốt.

“Ta bảo người dừng tay!” Ta chạy tới, đụng vào “Thực Tà”. “Biến trở về hình người!” Ta lại hướng về phía Tiểu Cửu hô.

Cửu vĩ yêu hồ cường hãn lập tức biến thành nam hài thoát nhìn thực nhỏ bé và yếu ớt. Trên người của nó tràn đầy miệng vết thương, máu đã nhuộm đỏ quần áo. Ta ôm lấy nó, tránh mặt đi không nhìn nó, ta biết nó không biết, bộ dạng hiện tại của nó ở trong mắt “Thực tà” chúng ta có mỹ vị mê người cỡ nào.

Ta thả người nhảy lên, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Thần ca ca..... Đi nơi nào?” Nó mở miệng, suy yếu hỏi.

“Đưa người trở về.” Ta cương chế sự thèm ăn của mình,

“Không được!” Nó nắm lấy cổ áo của ta, cường ngạnh nói, “..... Ăn ta, sau đó rời đi!”

Vì sao tới bây giờ còn kiên trì như vậy chứ? “Ta đã nói rồi, ta sẽ không ăn người!” Ta ôm nó chạy lên đường cái, vì tranh thủ thời gian, lấy ô tô trên đường cái làm nệm nhảy đi. Loại hành động này, dẫn tới ánh mắt soi nổi của người đi đường. Sau đó, chuyện càng làm cho bọn họ không thể lý giải, “Thực Tà” kia từ trong hẻm nhỏ chạy ra, lực lượng cường đại của nó đã phá hỏng ô tô, xông thẳng về phía chúng ta.

“Yêu quái kia——” Trong đám người tuôn ra từng đợt thét chói tai.

Bắt đầu từ khi nào, thần thú ở trong mắt nhân loại cũng giống như yêu ma đây? Ta quay đầu lại liếc nhìn “Thực tà”. —— Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Còn sống chỉ là vì còn sống. Vạn vật trên thế gian đều không thể loạn tâm, vô lo vô ưu, thất tình bất động. Tuy rằng không già không chết, nhưng mà, như vậy không phải thực đáng thương sao? ..... Căn bản, ngay cả yêu ma cũng không bằng —— Lời nói của Tiểu Cửu đột nhiên vang lên ở bên tai. Đúng vậy, bị đói khát khổng chế, không thể giải thoát, thật sự, có chút đáng thương..... Thần thú “Thực tà”, dường như trừ ăn ra, cái gì cũng chưa từng làm qua. Bởi vì chúng ta mà người bị thương tổn, đại khái còn nhiều hơn người vì chúng ta mà được bảo vệ đi..... Như vậy chúng ta, có tư cách gì để xưng là “Thần”? ..... Ý nghĩ như vậy giống như đã từng có thật lâu trước kia, rồi bị quên lãng lâu như vậy, lại kỳ quái vào hôm nay mà phát ra, đây là ý trời sao?

8. Chương 8

Đột nhiên, có người chặn đường đi của ta. Là “Dịch Quỷ Sư” tên là Thanh Linh kia, thân mặc bộ đồ không biết là quần áo triều đại nào, trên đuôi tóc cùng vòng tay đều treo đầy chuông vàng.

Nàng nhìn đến Tiểu Cửu trong lòng ta thì đồng tử lập tức co rút lại. “Chiêu hồi Dịch Quỷ!” Tiếng nói nàng vừa dứt, Tiểu Cửu liền biến thành một quả kim linh, về lại trong tay nàng.

“Dám tổn thương nó thành như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Cơn giận của nàng tràn ra trong không khí.

Ta biết nàng hiểu lầm, nhưng lại không muốn giải thích. Việc mà hiện tại ta phải làm nhất, là lập tức rời đi, càng xa càng tốt. Miễn cho ta mất đi ý thức lại giống một ngàn ba trăm năm trước công kích nàng, ăn thịt Dịch Quỷ của nàng.

“Còn muốn chạy?” Nàng cỡi xuống một quả kim linh, “Chiêu lai Dịch Quỷ!” Chuông vàng nháy mắt bộc phát ra ánh sáng chói mắt, trước mặt ta đứng lặng một con yêu thú —— Ngục Thất, yêu ma thượng cổ. Nó không do dự chút nào tấn công về phía ta. Trong không khí tràn ngập yêu khí, nồng hậu đến mức làm cho ta không thể chịu đựng được. Ta dùng hết khí lực nhảy lên, né tránh công kích của nó. Nhưng mà, nó thuận thế theo đuôi mà lên, cắn chân của ta, kéo ta xuống, hung hăng đánh ngã trên mặt đất.

“Cùng là thống khổ..... Ta sẽ cho cảm thụ đầy đủ.” Thanh Linh đứng trước mặt ta, mặt không chút đổi sắc nói.

“Đi nhanh đi.” Ta lấy tay chống đỡ đứng người dậy, khí đồng tộc đã càng ngày càng gần, nhưng ta nói với nàng, là muốn bảo vệ nàng sao?

Nàng khinh thường cười cười, “Ta ghét nhất là loại ‘Thần’ kiêu ngạo này!”

Trong thoáng chốc, Ngục Thất vốn đang cắn ta buông lỏng miệng ra. Một loại lực lượng cường đại hơn nữa tràn đầy ở bốn phía, “Thực Tà” kia không tổn chút sức nào ngăn chặn nó, cắn xé.

“.....” Thanh Linh lập tức ngây ngẩn cả người, “ ‘Thực tà’ .....”

“Chiêu hồi ‘Dịch Quỷ’ kia đi!” Ta hướng về phía nàng hô.

Nàng lập tức phản ứng lại, “Chiêu hồi Dịch Quỷ!” Ngón giữa của nàng nháy mắt xuất hiện một quả kim linh.

“Dịch Quỷ Sư.....” “Thực Tà” kia nhanh chóng trở lại, ngược lại công kích nàng. Ta cũng không kinh ngạc, đây là lẽ thường của “Thực Tà”.

Nàng lúng túng đứng ở nơi đó, trong ánh mắt đã tràn ngập sợ hãi.

Ta đang làm sao vậy? Ta không rõ tại sao mình sẽ che ở trước mặt nàng, dùng ý thức duy nhất cùng lực lượng của mình, đối đầu với “Thực Tà” có thể là đồng bạn của mình kia. Đói bụng đến văng đầu rồi, ta nghĩ.

“Ta mới không cần ngươi tới bảo vệ!” Nàng tùy hứng hô to, lập tức đẩy ta ra, quát: “Lôi chú!”

Trên bầu trời chợt sấm sét vang dội, đánh về hướng “Thực Tà” kia.

Vô dụng, loại Lôi Điện trình độ này.....

Quả nhiên, “Thực Tà” kia không chút do dự đón nhận Lôi Điện, sau đó vọt về hướng nàng.

Trong nháy mắt đó, ta ôm lấy nàng, thả người nhảy lên. Cảm giác bị lợi trảo của đồng tộc đâm thấu da thịt không ngờ lại khoan tim thấu xương như vậy. Thật sự, cảm nhận được thống khổ giống vậy mà.....

Đôi mắt ta bắt đầu mơ hồ, trong ánh trăng mờ, ta nhìn thấy bề bơi mà cư dân trong vùng gần đây lưu hành, ta giờ mới hiểu được chỗ tốt của nó —— “Thực tà”, vô cùng sợ nước..... Cảnh tượng lưu lại cuối cùng ở trong mắt, là dần dần tới gần mặt nước. Cái loại chất lỏng khủng bố này, khoảnh khắc bao vây lấy ta.....

.....

9. Chương 9

“Này.....”

Sao người còn ở nơi này? “Thực Tà” kia còn có thể đuổi theo..... Thời điểm nghĩ như vậy, ta phát hiện mình ngay cả khí lực để nói cùng hành động cũng không có.

“Người..... Còn chưa có chết à?” Nàng nhú mày, dùng một loại giọng điệu kỳ quái nói.

Ta không hiểu ý tứ của nàng, một ngàn ba trăm năm đến bây giờ, chưa từng hiểu được..... Trong cổ họng nghẹn nước, làm cho ta ho khan kịch liệt. Ta cố sức nâng tay lên, lại chỉ đủ chạm đến vạt áo ướt đẫm của nàng, “..... Đi.....” Ta thật vất vả nói ra chữ này.

Nàng lại nhú mày, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn ta.

Thân thể thống khổ kiềm chế cảm giác đói bụng, ta nhìn máu mình hòa với nước tràn ra, không khỏi cảm thấy như vậy không tồi..... Ít nhất, ta hiện tại, không muốn ăn cái gì..... Ta khép lại ánh mắt, đắm chìm trong khoảnh khắc an bình.

“Không được!” Nàng đưa tay lắc ta, “..... Muốn chết, không dễ dàng như vậy!” Nàng quát cường lớn tiếng nói, trong mắt lóe lệ quang.

Bởi vì không thể tự tay báo thù cho “Dịch Quỷ” của mình mà cảm thấy không cam lòng cùng thương tâm sao? Ta nhìn nàng, bất đắc dĩ cười cười, “..... Sẽ không chết.....” Nói như thế nào cũng là thần thú, tổn thương như vậy, làm sao có thể trí mạng.....

Về mặt của nàng trầm tĩnh lại. Nhưng mà, sát khí đến gần, mang đến hơi thở nguy hiểm.

“Thực Tà” kia đứng ở cách đó không xa thấp giọng gầm rú.

Ngây ngốc làm cái gì? Cái loại khí thế thề báo thù đi nơi nào rồi? ..... Cuối cùng vẫn là nữ hài tử à? Ta nâng tay, khê đẩy cổ tay nàng, “Đi mau.....”

“Tịch Thần.....” “Thực Tà” kia nhìn ta, “..... Tịch Thần.....”

Ai? Nó đến tột cùng là ai?

Thanh Linh đứng lên, đứng thẳng thân mình, “Cút ngay, Thực Tà!” Lời nói hùng hồn, nhưng thanh âm lại nhẹ nhẹ run.

“.....” “Thực Tà” kia dời đi tầm mắt dừng ở trên người của ta, yết hầu nó khê phát ra thanh âm, từng bước tới gần Thanh Linh.

“Vô dụng.....” Thanh Linh hướng về phía nó nói, “Ta sẽ không triệu hồi ‘Dịch Quỷ’ ra, tuyệt đối sẽ không!”

Nó sẽ không để ý cảnh cáo của người, dưới công kích của nó, người có năng lực chống đỡ bao lâu?

Không kịp tự hỏi, “Thực Tà” kia đã đánh tới. Mắt thấy lợi trảo của nó sắp sửa chạm đến Thanh Linh, một loại ánh sáng màu vàng tràn ra.

Toàn bộ chuông vàng đều di động lên, trở thành một lá chắn nho nhỏ. Mấy cái chuông vàng tự động mở ra, biến thành yêu ma sinh động, chắn trước mặt Thanh Linh.

“Các người..... Các người ra ngoài làm gì?!” Thanh Linh tức giận kêu to.

“Chúa thượng.....” Tiểu Cửu tươi cười vẫn trong suốt ngây thơ như trước. Nó mang theo tổn thương, có chút suy yếu nói, “Khiến chúa thượng bị thương, là ‘Dịch Quỷ’ chúng ta vô năng.”

“Trở về!” Thanh Linh không để ý đến nó, chỉ lớn tiếng hô.

“Chúa thượng..... để nó ăn đi.” Tiểu Cửu quay đầu, nhìn thẳng vào cường địch trước mặt.

Động tác của “Thực Tà” kia bỗng nhiên dừng lại, thân thể của nó run rẩy. Thống khổ đối kháng với bản năng của mình. Loại bộ dáng này, dường như đã từng quen biết.....

“Đế Lạc.....” Ta dùng hết khí lực đứng lên, mở miệng, “Ngươi là Đế Lạc ư?”

“Thực Tà” kia lui lại mấy bước, “Tịch Thần..... Rời đi.....” Thanh âm của nó hàm hồ lại kiên định.

Ta cố gắng đi qua, một đoạn này lại dài như vậy. Ta đột nhiên nhớ đến trước kia, Đế Lạc luôn ưa thích ngồi ở trên nhánh cây cao cao, sương sớm buổi sáng thấm ướt tóc hắc, lông mày và lông mi của hắc, dưới tia nắng ban mai lóe ra tia sáng hoa mỹ, nhưng bất kể như thế nào sáng lạn chói lọi ấy cũng thua kém tia cười trong mắt hắc. Hắc luôn ưa thích bắt gờ gọi tên của ta, trong thanh âm có một loại thân thiết khôn kể. Hắc vẫn luôn duy trì hình thái nhân loại, cố gắng học tập bộ dạng nhân loại, tìm mọi cách thân cận với nhân loại..... Thế cho nên, hình tượng hắc ở trong lòng ta luôn luôn là thiếu niên với mái tóc đen, mi mục như vẽ.

“Biết không, Tịch Thần.” Hắc từng tựa ở trên nhánh cây, tự nhiên mà nghiêm túc nói với ta, “Ta không muốn làm thần thú, cũng không muốn ăn yêu ma.”

“Vì cái gì?” Ta lấy tư thế thần thú ngẩng đầu nhìn hắc, không rõ tâm tình của hắc.

“Không cảm thấy ghê tởm sao?” Hắc dùng ngón tay vòng quanh tóc chơi đùa, “—— rõ ràng đều giống nhau..... Ta ấy à, muốn làm người!” Hắc đứng lên, đón gió, “Không bị thứ gì trói buộc, tự do tự tại.....”

Ta không hiểu. Nhân loại có sinh mệnh ngắn như vậy, thế nhưng hắc lại cảm thấy hạnh phúc hơn sao? Còn có..... Ăn yêu ma thực ghê tởm sao? Không biết, ăn rất ngon mà.....

Hắc biết ta không hiểu. Hắc nhìn ta, hướng ta cười. Hắc đứng trên tàng cây, đứng ở trong ánh mặt trời đón gió, như một bức tranh ngưng kết mấy ngàn năm—— từ đó về sau, ta không còn nhìn thấy hắc nữa.....

“Đế Lạc.” Ta cơ hồ đã quên tên mình, nhưng lại vẫn nhớ rõ hắc như cũ.....

“Cẩn thận!” Thanh âm của Thanh Linh vang lên sau lưng.

Ta nhìn Đế Lạc xông về phía ta, một hơi cắn bờ vai của ta. Đây là một loại thống khổ làm cho linh hồn người ta run rẩy—— nhưng so với “Đói khát”, thật sự không tính là cái gì. Ta đưa tay ôm hắc, rất thống khổ đi, bị đói khát khống chế..... Vô luận bao nhiêu ý chí kiên định, cũng sẽ biến mất dưới loại khát vọng này, đối với Đế Lạc mà nói, loại thống khổ này nhất định sẽ đau hơn gấp bội.....

Hắc buông lỏng miệng ra, “Tịch Thần.....”

“Đế Lạc, ngươi làm sao vậy?” Hắc bất kể thế nào cũng không muốn ăn yêu ma, bất kể thế nào đều muốn làm nhân loại bình thường, bị đồng tộc coi là ngoại tộc, trở thành trò cười..... Trước khi biến thành cái dạng này, đã trải qua giây tựa như thế nào? Mảnh tâm tình đó ta không hiểu rõ, cái loại kiên quyết nghĩa vô phần cổ này..... Giờ phút này, lại trở thành bất đắc dĩ sâu nặng nhất, cũng bị ai khắc cốt nhất.....

“Giết ta, Tịch Thần.....”

Vẫn thực giống nhau..... Cho dù đến lúc này, tâm vẫn không thay đổi, là Đế Lạc mà ta quen biết.....

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì? Chúng ta thân là “Thần”, đã định phải chịu đựng thống khổ như thế này sao?

Chợt đột nhiên, hắc tránh ta ra, tấn công về hướng yêu ma.

Lại một lần, bại bởi đói khát sao? ..... Đói khát? ..... Thật đói .....

“Không cần! Trở về mau! Tiểu Cửu!” Thanh âm của Thanh Linh, thê lương. “Không cho phép đi chịu chết như vậy!”

“Chúa thượng, đừng tới đây!”

Quay đầu lại, Thanh Linh giang tay, che ở trước mặt Đế Lạc. Bộ dáng này, ta từng thấy.

“Chúa thượng!”

Nàng ôn nhu mở miệng, “Các người vẫn không rõ sao? Từ ngày đó ta thu phục các người, các người đã không còn là yêu ma..... Với ta mà nói, là bạn bè quan trọng nhất..... Ta, sao có thể nhìn thấy các người bị ăn mất đây?”

Động tác của Đế Lạc lại lần nữa chậm lại.

Lần đầu tiên, đôi mắt của ta ướt át, chất lỏng ấm áp chậm rãi lướt qua hai má. Nước mắt, thật mặn..... Đế Lạc từng nói qua, nếu khóc, thì chứng minh không còn là thần thú chết lặng..... Tiếp đó, một loại cảm giác ý thức thoát phá ra đánh úp lại, cơ thể của ta không kiểm chế được tự động biến thành hình thú. Trong đầu còn lại, là thèm ăn.....

10. Chương 10

Thế giới biến thành một mảnh mờ mịt, duy nhất rõ ràng, là đám “Dịch Quỷ” tản ra yêu khí kia.

“Thần ca ca.” Răng nhọn của ta trong nháy mắt chạm đến Tiểu Cửu thì dừng lại. —— ta cảm thấy người thực đáng thương —— lời của nó, gần như vậy..... Thật sự, thực đáng thương, không thể kháng cự bản năng, không tự chủ được giết chóc.....

Ta chuyển sang Thanh Linh, nàng nhìn ta, vẫn là cái loại ánh mắt phức tạp. Còn muốn phạm lỗi giống nhau sao? Ta cắn răng, để ý thức của mình thanh tỉnh.

Giữa lúc hoảng hốt, ta nhìn thấy Đế Lạc đứng dậy công kích. Ta chấn hấn, cùng hấn giằng co.

Ta hung hăng cắn lên chân của mình, dùng đau đớn tới chế ngự sự thèm ăn. Thế giới nháy mắt sáng suốt, ta hạ quyết tâm. Ta không thể thoát khỏi đói khát khổng lồ, ít nhất sẽ giúp Đế Lạc được giải thoát, hoàn thành tâm nguyện của hắn.....

Ta đón nhận công kích của hắn, nhớ tới ngàn năm trước, ở trong rừng cãi lộn vui chơi..... Càng là hồi ức tốt đẹp, thì vào lúc này lại càng khiến cho ta không dám nhìn thẳng..... Loại cảm giác này, là “Bi thương” sao? Đường như trong vòng một đêm, ta trở nên càng lúc càng giống nhân loại, cái loại “Thần” lạnh nhạt, đột nhiên trở nên xa xôi..... Hoặc là, ta sớm không phải “Thần” lạnh nhạt, chỉ là bản thân chưa bao giờ phát giác.....

Tiến lên, nhảy ra, cắn xé, va chạm, ráng chiều thành thị ở cách đó không xa, như là một hồi mộng hư ảo —— một cơn ác mộng vẫn chưa tỉnh lại.....

Rốt cục, ánh đèn ngừng lay động, hết thảy thoáng chốc yên lặng lại. Ta cắn gãy sừng của Đế Lạc, máu từ trên sừng chảy vào trong miệng, mùi vị xa lạ, lại khôn kể chua sót.

Hắn ngã xuống mặt đất, hấp hối. Sừng, là chỗ hiểm của “Thực Tà”.

“Cám ơn người..... Tịch Thần.....” Trong thanh âm của hắn có một loại ý cười. Ánh mắt của hắn thoát khỏi dục vọng —— cường đại như đói khát, cũng không thể khuất phục trước tử vong.

—— không nên nghĩ đi làm nhân loại. Đối với “Thực Tà” chúng ta mà nói, chuyện thống khổ nhất —— trưởng lão từng khuyên bảo Đế Lạc như vậy. Ta giờ phút này đã lý giải thật sâu ý nghĩa trong lời nói ấy. Ta buông sừng Đế Lạc, nhẹ nhàng cọ hắn.

“..... Người sẽ hạnh phúc..... Tịch Thần.....” Hắn chậm rãi khép lại ánh mắt, thân thể hóa thành quang điểm xinh đẹp, biến mất trong đêm tối.

Hạnh phúc? Phải không? ..... Sát hại đồng tộc hoặc là cùng nhân loại kết hợp, đều là tội kỵ của “Thực Tà”..... Ta đã, không còn tư cách để có thân là “Thần thú”..... Ta cảm giác sức mạnh dần dần biến mất, mang đi cả sự thèm ăn không cách nào khắc chế. Cái loại cảm giác khủng bố này đột nhiên biến thành đói khát đơn thuần.

Ta xoay người, đi đến trước mặt Thanh Linh.

Nàng sợ hãi, theo bản năng che chở “Dịch Quỷ” của mình .

“Ta đã..... Là dã thú bình thường.....” Thanh âm bắt đầu dần dần ngưng trệ, đúng vậy, dã thú bình thường không thể mở miệng, “..... Giết ta..... Lư..... Báo thù.....”

Ta không thể nói thêm từ nào, chỉ có thể nhìn nàng.

“Chúa thượng, không cần.” Tiểu Cửu đã chạy tới, chắn ở trước mặt ta, “Ta van ngài, buông tha hắn đi.”

Thanh Linh nhẹ nhàng đẩy nó ra, “Ta chờ hơn một nghìn năm, bất kể như thế nào đều muốn giết thứ đã cướp mất Lư. Nhưng, hắn cố tình lại là thần..... Là thứ duy nhất ta không thể thương tổn. Hiện tại, hắn đã trở thành con thú bình thường, đây là trời cao cho ta cơ hội.....”

“Chúa thượng!” Tiểu Cửu lớn tiếng nói, “Ngài từng nói, vô luận đắc tội như thế nào, cũng có thể được tha thứ. Ngài khoan dung nghiệp chướng nặng nề chúng ta, chẳng lẽ là bởi vì, người chúng ta thương tổn không phải người ngài coi trọng ư? Bởi vì người mà Thần ca ca giết chết chính là Lư, cho nên sẽ khác sao?”

Thanh Linh nhìn thẳng ta, lệ trong mắt, lóe ra tia sáng. “Được rồi, bởi vì người mà hắn giết chết chính là Lư, ta tuyệt không khoan dung hắn!” Nàng đưa tay xoa gương mặt của ta, thực ấm, tay nàng..... “Người nguyện ý để cho ta giết chết người, đúng hay không?”

Ta gật gật đầu, loại sự tình này, đối với ta tới nói, đã không còn trọng yếu.

“Thần ca ca!” Trong thanh âm của Tiểu Cửu có loại bất đắc dĩ cùng phẫn nộ.

“Không dễ dàng như vậy đâu.” Thanh Linh cúi đầu, nói, “Bởi vì người giết chết chính là Lư, nếu chỉ là chết, rất tiện nghi người.” Nàng ngẩng đầu, cười, trong sáng ngây thơ, “Lư, sẽ toàn tâm toàn ý thủ hộ ta, dùng toàn bộ ôn nhu của hắn, hết thảy sức mạnh của hắn..... Nếu trong lòng người thật sự còn áy náy, có một chút thành ý sám hối—— thay thế hắn, lưu ở bên cạnh ta.”

Lại tới nữa. Ta thủy chung vẫn không hiểu rõ, tâm tình mà chỉ nhân loại mới có. Ta nhìn nàng, không biết nên trả lời như thế nào.

“Mau đáp ứng đi, Thần ca ca!” Tiểu Cửu đi đến bên cạnh ta, khoái hoạt nói.

Ta chỉ gật gật đầu.

Thanh Linh vươn tay ôm lấy ta, có loại chất lỏng cực nóng dừng ở trên người của ta, nàng đang khóc sao? Vì cái gì? “..... Từ hôm nay trở đi, người là ‘Dịch Quỷ’ của ta, không còn là ‘Thực tà’ nữa..... Tên của người, liền sửa thành ‘Vô Tà’.....”

Trong khoảnh khắc đó, nhân sinh của ta hoàn toàn thay đổi..... Cho dù ta có được, sinh mệnh ngắn ngủi như sương sớm; cho dù ta mất đi hình người, vĩnh viễn không thể mở miệng nói chuyện; cho dù ta đánh mất sức mạnh “Thần thú”, chỉ làm một “Dịch Quỷ” vô dụng; cho dù..... Ta đem sinh tồn ở bên nhân loại mà ta chưa từng hiểu biết, có lẽ tương lai cũng sẽ không hiểu được..... Nhưng mà.....

—— không bị thứ gì trói buộc, tự do tự tại ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ta>